

deldesitx

Just another WordPress.com site

Abril 18, 2019

Dues hores de la meva vida en diàleg infinit o el silenci com a extremitud del dir

By deldesitx

Dissabte 6 d'abril de 2019 tenia una cita al Museu del Clima i la Ciència de Lleida. Sóc acientífica, això ho sap qui em coneix; no sóc gens aclimàtica, això també ho sap qui em coneix, perquè les coses sempre em fan o molt fred o molta calor ("odio gli indifferenti", deia Antonio Gramsci el 1917, i ho subscric ara i sempre i en l'hora de la nostra mort, amén). L'existència d'aquest museu semblava una innocentada, però no: és de debò. La realitat sempre supera la ficció.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image5/>).

Tenia una cita a les set del vespre per presenciar una acció artística del Col·lectiu Free't i el Cor Euridice. Arribem. No sé on sóc. Gardeny, la Mariola, el Castell al fons, em diuen. "Sembles nova, Meritxell", em dic. Aquí de la magnànima Seu Vella de Lleida en diuen Castell, lo Castell. Jo no, jo en dic Seu, la Seu. Però jo sóc mig forastera i puc anomenar les coses pel meu nom; si no fos mig forastera, però, també ho faria.

Ens esperem. Oh, les esperes. La predisposició a deixar-me seduir és il·limitada. Ens reparteixen el full de sala, que comença amb una cita del pintor i judoka francès Ives Klein: "Els artistes que poden crear en comú són aquells que treballen amb el cor i el cap. En ells, la imaginació es troba en el seu psiquisme. La idea de llibertat es transformarà en una noció nova gràcies a la imaginació sense reserves i les seves formes de realització espiritual. L'univers és infinit però mesurable. La imaginació pura es pot realitzar. És viable". Les fibril·lacions que tinc predisposades en mode total a la seducció subratllen coses: cor, cap, llibertat, imaginació, sense reserves, realització espiritual, univers, infinit, pura. Estic volant. No sé si el blau del cel és el blau Klein. No ho sé. Només sé que no sé res. I segueixo volant. Però sona un petard i m'espanto molt i caic per dins i m'aixeco per dins i camino. Som-hi. Comença.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image9/>).

“De la desgràcia se’n fa virtut”, deia el periodista Joan Tort en un article al diari *El Punt Avui* (22 juny 2017), quan es va inaugurar el Museu del Clima i la Ciència de Lleida (*work in progress* de l’arquitecte Toni Gironès). És allò d’anar canviant el relat. De vendre sempre la moto, encara que no arrenqui, encara que es negui amb un brrr, brrr i res. Però aquí no: la moto d’avui arrenca en silenci i moviment de cossos. Sota un cercle de ferro (oh, el ferro! oh, els cercles!) i glicines incipients (oh, les flors!) trenta artistes-ballarins-accionadors es mouen. Comença. Ha començat. Ritxi Planes ens diu que ens podem moure per on vulguem (hem d’aprendre a ser públic! hem d’aprendre tantes tantes coses!). Hi ha tímids. Jo no tinc vergonya de res encara que en el fons sigui molt tímida, i m’acosto al llop perquè m’ensenyi les dents. Però no me les ensenya: silenci, moviment, cossos. Oh! El silenci com a extremitud del dir.

L’espai buit i en construcció de del Museu s’anirà omplint d’accions, silencis i no, que són declaracions d’intencions. “Diluir la idea d’un edifici-museu com diluir la idea d’un edifici-partitura: qui estructura el museu com qui estructura la música d’acció és el pas del temps”, diuen, ahora, juntíssims, el Col·lectiu Free’t i el Cor Euridice. I sí. És cert.

L'espai com a escenografia. L'espai com un més. Com un més dels trenta que ja són. M'entretinc a buscar la lògica del vestuari, lleugerament àcrata, lleugerament estudiat. Aquestes coses em perden, sí, l'estètica em perd.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image10/>).

Veig la llum, i miro i veig i escolto i, sobretot, sento. L'espai-escenografia com a plataforma per a la interacció. Passen tantes coses que no saps on ser, on mirar, on sentir. I alhora són tant disperses, aquestes coses que passen, que van passant, que aniran passant, que pots perdre't i tornar. Oh, encara: el perdre's!

Tinc debilitat pels percussionistes. I els dos d'avui, disfressats d'oficiants, són de luxe. D'una banda, el joveníssim Genís Bagés, amb qui vaig tenir el plaer, l'honor i el luxe de compartir escenari una nit d'improvisació poètica al Cafè del Teatre tenint com a *frontman* el clarinetista i saxofonista Gabriel Amargant. De l'altra, Dominique Chanteloup, membre de la Tours Soundpainting Orchestra. Oh, mon dieu!

Tinc debilitat per la dansa. I les tres ballarines d'avui (Maria Mora, Alba Vicario i Laia Roset) són esplèndides i salvatges. I es rebolquen per terra amb passió i riuen amb contenció, i s'emparren com les nenes emparradisses que són, i com les nenes emparradisses que són busquen tots els racons del Museu per pujar-los i baixar-los. I pujar-los i baixar-los. Fins a l'infinit. Fins a l'infinit i un dia.

Tinc debilitat per les cordes. I aquí són tres. O més. Tinc debilitat per les cordes, he dit. Les fluïxes, el risc, sempre la por de caure però no acabar de caure mai. Corda com a metàfora. Corda com a camí de mort, de morir-se, d'auto-morir-se, que aquí no prendrem. Corda-vestuari. Corda contrabaix (Rafael Esteve) i corda violí (Joan Sancho i Maria Berengué).

Tinc debilitat pels clowns. Que també són tres, com les ballarines i les cordes. Miquel Àngel Marín, a qui conec de múltiples mogudes poètiques i hacmorianes; Ritxi Planes, tan pur, tan pur, tan innocentment irònic que en mi fa l'efecte de la rialla que esclata; i *la mujer de rojo*, una Montserrat Trepà que és Lleida pura, i és Missenyora la Veritat amb la màscara de la Innocència. Quina troballa, tots tres junts, així, aquí. Ajuntant-se i allunyant-se, parlant-se i parlant-nos. Tres mestres de cerimònies imperfectament perfectes.

No tenia debilitat pels cors fins al dia que vaig conèixer les donasses del Cor Euridice. Meravella entre meravelles. Dirigides per Dolors Ricart, són experimentació i són rigor i són vint-i-cinc anys de vida. Eterns vint-i-cinc anys. Vaig conèixer les Cor Euridice perquè, precisament per celebrar la seva eterna joventut, em van dir que volien cantar algun text meu. Primer vaig pensar "aquestes dones no em coneixen prou"; després vaig anar a un assaig seu i me'n vaig enamorar. Ara em canten, amb partitura d'Heura Gaya, tres poemes d'aquells que no s'entenen. O sí.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image4/>).

Els camins són sempre imprevistos. Els camins de cada ésser humà que conforma el públic d'avui s'encreuen (per força, perquè el públic no sap, només sent, només sent) amb els camins més o menys previstos de cadascun dels músics, de cadascuna de les ballarines, de cada Eurídice, de cada clown... en aquest diàleg infinit que és un viatge que va del DIA a la NIT, en DIÀleg infiNIT, em subratlla Arnau Millà-Benseny, músic, *soundpainter*, pedagog, i fundador i director artístic del Col·lectiu Free't. Ell és el summe sacerdot que orchestra, excessivament discret, i corrents com un més, aquest caos ordenat que és tot sorpresa, tot bellesa i on no hi ha error, on no hi ha error, on no... (i m'ho repetiria fins a la sacietat).

Tornem al cercle, al cercle que mai no sabrem ni on comença ni on s'acaba. Però la percussió creix i creix, i jo només tinc ganes de cridar d'eufòria, de cridar perquè no sé xiular. I al final crido, com he aplaudit cada cop que he sentit que havia d'aplaudir i com he rigut cada cop que la ironia, amerada de crítica social i arquitectònica i política, m'ha assaltat. Fi.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image6/>).

Gairebé són les nou. S'està fent vespre. I el vestit verd turquesa d'antiprincesa que duc se'm convertirà en parracs i la carrossa, en carbassa. Em diuen que hi haurà tertúlia postfunció. Posen cadires. He de marxar, però no puc marxar sense dir el que tinc ganes de dir. Dreta, micròfon en mà, sota un doll de llum, i mirant el públic, dic, més o menys: "Espatarrant. Em sembla que és el millor que li ha passat a aquest Museu, i dubto que li torni a passar res de semblant. Des que visc a Ponent, mai no havia vist, ni a Lleida ciutat ni en tota la província, res semblant. Enhorabona". Certesa i provocació i adéu, ara sí.

Me'n vaig amb recança, perquè la cosa segueix, i sobretot me'n vaig amb una sensació fortíssima al cap i al ventre: que sóc a Europa, al nord d'Europa, en una ciutat com Estocolm o Berlín (Gramsci, *ancora*: "La città futura"). Acabo de viure dues hores de la meua vida en diàleg infinit. Sento que tot flueix per sota, i emergirà, de nou, potser en una forma-altra, quan sigui, quan hagi de ser.

(<https://deldesitx.wordpress.com/image3/>).

Direcció: Arnau Millà-Benseny

Dramatúrgia: Maria Capell

Disseny escènic: Maria Monseny

Col·lectiu Free't: Joan Sancho i Maria Berengué, violins; Rafael Esteve, contrabaix; Miquel Salla, electrònica; Genís Bagés, Dominique Chanteloup, percussió; Maria Mora, Alba Vicario i Laia Roset, interpretació dansa; Miquel Àngel Marín, clarinet i interpretació actoral; Montse Piqué, veu; Oriol Planes i Montserrat Trepal, interpretació actoral-clowns.

Cor Euridice: Dolors Ricart (direcció); Laia Noguera, Aina Viles, Marta Gelonch, Laia Cabau, Carme Palau, Núria Bresolí, Núria Vallés, Noemí León, Nerea Català, Romina León, Montserrat Carbonell i M. Cristina Pascual (veus)

This entry was posted on dijous, 18 de/d' Abril de 2019 at 6:52 am and tagged with acció, Aina Viles, Alba Vicario, antiprincesa, Antonio Gramsci, Arnau Millà, Arnau Millà-Benseny, bellesa, Carme Palau, cercle, cerimònies imperfectament perfectes, clowns, Col·lectiu Free't, cor, Cor Euridice, cordes, cossos, crítica arquitectònica, crítica política, crítica social, dansa, dia i nit, diàleg infinit, Dolors Ricart, Dominique Chanteloup, El dígraf del desitx, els imprevistos, Estètica, extremitud, fotos, Gabriel Amargant, Genís Bagés, Heura Gaya, imprevist, ironia, Ives Klein, Joan Sancho, la

Cucurella, Laia Cabau, Laia Noguera, Laia Roset, l'imprevist, Lleida, Lleida ciutat, Lleida província, Maria Berengué, Maria Capell, Maria Mora, Marta Gelonch, Meritxell Cucurella, Meritxell Cucurella-Jorba, Miquel Àngel Marín, Miquel Salla, mode total, Montse Piqué, Montserrat Carbonell i M. Cristina Pascual, Montserrat Trepà, Museu del Clima i la Ciència de Lleida, Núria Bresolí, Núria Prats, Núria Vallés, Nerea Català, Noemí León, odio els indiferents, Oriol Planes, públic, percussionistes, perdre's, Ponent, predisposició, Rafael Esteve, Romina León, silenci, soundpainter, Soundpainting, summe sacerdot, tx and posted in Acció cultural, desitx i bellesa, Arquitectura, desitx i bellesa, Desitx i bellesa, El dígraf del desitx, Escriptura, Escriptura, desitx i bellesa, Esquitx de desitx d'arts escèniques, Fotografia. You can follow any responses to this entry through the RSS 2.0 feed.

[Subscribe to RSS](#)

Bloc a WordPress.com.